

Typisch iets voor een man om zo'n botte streek uit te halen. Ik vind het echt next level om het meisje met wie hij mij heeft bedrogen mee te nemen naar de rodeo in mijn geboorteplaats. Mijn bierflesje belandt met zo'n intensiteit op de plakkerige picknicktafel dat het een wonder is dat het niet breekt. Hoewel, als het gebroken was, zou ik iets gehad hebben om het arrogante gezicht van mijn ex-vriendje mee te bewerken. En dat scenario klinkt nog niet zo beroerd.

'Ik haal er nog een,' schreeuw ik naar een van mijn beste vriendinnen, Shelby, die bij de Brooks & Dunn-coverband staat. 'Als ik nog één seconde moet aanzien hoe ze met elkaar vozen, word ik gewelddadig.'

'Ik kan er ook een halen.' Shelby knikt en drinkt het laatste restje van haar bier in één teug op. 'Gewoon niet meer naar ze kijken, je had allang over hem heen moeten zijn, vrouw. Laat hem de pest krijgen. Vuur met vuur bestrijden – zoek een vent voor jezelf vanavond.'

'Klein probleempje, Shelb. Er is hier geen enkele man in wie ik interesse heb.'

Ik date normaal gesproken niet. Niet omdat ik zo'n braaf meisje ben, hoewel veel mensen hier in de stad dat wel van me vinden. Ik hou er gewoon een strikt aantal regels op na. Net als negenen-

negentig procent van de tweeduizend inwoners van Wells Canyon, woon ik hier al sinds mijn geboorte. Ik wil alleen maar iemand die me niet al kent vanaf dat ik nog in luiers rondliep, die niet elke vrijdagavond in de bar van mijn vader rondhangt en niet met een van mijn beste vriendinnen heeft geslapen. Ik leg de lat zo verdomd laag voor mannen dat het niet veel lager kan, maar niemand van de single mannen op deze dansavond voldoet aan deze drie voorwaarden.

Zonder het gevaar te zien aankomen, heb ik ruim een jaar geleden ingestemd met de noodlottige eerste date met Derek, simpelweg omdat hij aan de voorwaarden voldeed. Toen ging het helemaal mis. Mijn beste vrienden zien dat als een teken dat ik het moet opgeven en met iemand van hier moet daten. *Ben ik het totaal niet mee eens.*

‘Nou, we zijn hier om je uit de put te halen, dat gaat niet lukken als je je de hele avond gek laat maken door hem. Zet hem uit je hoofd.’

‘Ja, makkelijker gezegd dan gedaan. Er zijn hier maar zo’n honderd mensen en hij is lang. Dat maakt het vrijwel onmogelijk om hem uit mijn hoofd te zetten.’

In de twee weken sinds het uit is met Derek, heb ik mijn ups en downs gehad. De afgelopen vijf dagen waren echt het dieptepunt. Ik liep de hele tijd in dezelfde pyjama rond – niet alleen ’s nachts. *De hele dag.* Ik at cornflakes uit een mengkom en dronk sangria op kamertemperatuur. Heel vaak gelijktijdig. In wezen veranderde ik in een corpbal die in een neerwaartse spiraal was geraakt omdat-ie de voorjaarsvakantie niet in Florida mocht doorbrengen. Misschien ben ik zelfs in een *Girls Gone Wild rabbit hole* terechtgekomen op YouTube. Als dat niet het laagste van het laagste is, weet ik het niet meer.

Wanhopig op zoek naar een roekeloos avondje uit, iets waardoor ik me weer mezelf kan voelen, kwam deze rodeo net op tijd. En dan moet mijn klote ex-vriendje zo nodig komen opdagen en de sfeer verpesten.

Terwijl ik naar de bar loop, raak ik Shelby’s aandacht helemaal

kwijt op het moment dat ze haar crush van de maand ziet staan, Denver Wells, een van de ranchers van de Wells Ranch, het plaatselijke vee-imperium. Hij ziet er wel leuk uit, met kort, bruin haar, kuultjes in zijn wangen en een strak, gespieerd lijf. Bovendien doet hij mee aan rodeo-evenementen waarbij hij op een bokkend paard moet zien te blijven zitten. De meeste chicks hier lijken daar nogal van onder de indruk te zijn. En Denny is eigenlijk best een aardige vent, maar nogmaals, ik hou er niet voor niets regels op na.

Zoals we van haar gewend zijn, bestelt Shelby twee flesjes bier om vervolgens zonder een woord te zeggen in de menigte te verdwijnen. Het enige wat ik nog van haar zie, vanaf mijn gemiddelde lengte van één meter achtenzestig, is de bovenkant van haar met rijensteentjes bezette cowboyhoed die tussen de mensenmenigte voor het podium deint, waardoor ze zich een weg baant naar Denny's picknicktafel, uiterst rechts. Al zolang ik haar ken is Shelby dol op mannen en hoewel ik het niet helemaal begrijp, gun ik het haar.

Ik pak mijn drankjes, stap opzij om de rodeobiertuinen in me op te nemen en adem de koele lentelucht in. Een vierkant stuk cement, omheind door hekken en neonoranje sneeuwhekken om de chaos onder controle te houden, alsof we een onhandelbare kudde vee zijn. Eén manier om erin en eruit te komen, langs de enige politieagent in de stad en zijn team van vrijwillige uitsmijters. Het ruikt meer naar paardenstront dan ik doorgaans prettig vind, maar liever dat dan de geur van deze groep smerige cowboys, dronkaards en van parfum vergeven vrouwen als we niet buiten zouden zijn.

Ik overzie de menigte, maar ik zie niemand met wie ik graag zou willen rondhangen. Ik veronderstel dat Denver en zijn ranchknechten niet de beroerdste groep zijn om vanavond mee te kletsen. Zij maken in ieder geval geen obscene opmerkingen en ze proberen nooit aan mijn kont te zitten wanneer ik ze aan de bar bedien. Sommigen van hen zien er trouwens best goed uit. Al met al is het een redelijk chill groepje mannen, dus ik volg in de voetsporen van mijn sletterige beste vriendin.

Zigzaggend door een groep dronken linedancers word ik slechts door vijf mensen aangehouden voor een praatje. Indrukwekkend,

gezien het feit dat ik bijna elke aanwezige hier bij naam ken. Al voel ik de medelijdende blikken in ieders ogen, het gefluister over mijn verbroken relatie. Het zoveelste overduidelijke geheugensteuntje aan waarom ik niet date met jongens van hier.

Eindelijk bereik ik mijn bestemming. Daar tref ik Shelby bij het uiteinde van een picknicktafel aan, waar ze schrijlings op Denny zit – hun tongen al diep in elkaars kelen.

Jezus, zij laat er echt geen gras over groeien.

Nogmaals, ik gun het haar, maar ik kan me niet voorstellen dat je op een plek als deze met een vent wilt zoenen. In Wells Canyon reist nieuws sneller dan hoofdluis en de geruchten zijn minstens zo irritant. Van mijn vader tot aan mijn kleuterschooljuf en kapster aan toe, iedereen zou het binnen een paar minuten weten. Een les die ik kwaadschiks heb moeten leren, toen ik in de vierde klas van de middelbare school voor de buurtwinkel had staan zoenen met Steven Gregoire, en op het moment dat ik door de voordeur liep een verontrustend lesje seksuele voorlichting van mijn vader kreeg opgedrongen. Die fout heb ik nooit meer gemaakt, wat waarschijnlijk de reden is dat vrijwel iedereen hier me voor een preutse trut aanziet.

Mijn twee amberkleurige flessen tikken tegen de gammele houten tafel wanneer ik tegenover Red ga zitten, een van de cowboys van de Wells Ranch en ongetwijfeld mijn minst favoriete van het stel. Als ik een dollar had gekregen voor elke keer dat ik hem vanwege een vechtpartij uit de bar heb moeten schoppen, had ik vanavond minstens mijn drankjes kunnen betalen. En als ik nog een dollar kreeg voor elke keer dat ik me sinds de basisschool aan hem heb geërgerd, kon ik wel met pensioen en naar het Caribisch gebied verhuizen.

‘Je hoeft me heus geen bier te brengen als je niet werkt, Cass. Maar dank je wel, ik ben geroerd.’ Red maakt een beweging alsof hij een van mijn drankjes wil pakken en in een reflex mep ik naar zijn gespierde, zwaar getatoeëerde onderarm.

‘Als je dat doet, steek ik je neer.’

Hij trekt lachend aan de versleten stetson die zijn wilde, kastan-

jebruine haardos bedekt. Zijn bijnaam is bepaald niet de creatiefste die ik ooit heb gehoord – die was nog toepasselijker toen hij klein was, met haar zo rood dat hij met gemak bij de familie Weasley kon horen. Nu bevat het meer bruin, maar de enkele keer dat ik hem met gezichtshaar heb gezien, maakt overduidelijk dat hij door en door een echte rooie is.

‘Zo onbeleefd na je werktijd,’ zegt hij met een grijns.

‘Ja, nou, jij gaat me hier toch geen fooi geven? Doe maar niet alsof je aardig bent.’

Een hele tijd zitten we daar zwijgend en doen we ongemakkelijk alsof onze beste vrienden niet dertig centimeter verderop met elkaar zitten te vozen. En zijn we er getuige van hoe de slechte Brooks & Dunn-coverband voor de vierde keer deze avond ‘Play Something Country’ speelt. Uit de manier waarop de dronken chicks voor het podium op en neer springen, zou je nog kunnen opmaken dat we bij een echt concert waren. Ongetwijfeld zal een van hen voordat de avond voorbij is haar tieten naar de band flashen. Als Shelby niet aan Denver zat vastgezogen, had ik er geld op durven inzetten dat zij het zou doen.

‘Is dat je vriendje niet?’ Reds hoofd wijst naar waar Derek en Alyssa moeten zijn. Ik durf zijn blik niet te volgen, mijn maag verkrampt waarschuwend om niet te loeren, tenzij ik weer ronduit moordzuchtige neigingen wil krijgen. Opeens krijg ik last van rusteloze benen, en ik buig mijn knie en hou mijn aandacht op Red gericht, die met zijn tong in zijn wang en samengeknepen ogen naar hen kijkt.

‘Ex,’ verbeter ik hem. ‘Sinds een paar weken is het uit.’

‘Wil je dat ik hem een klap verkoop?’

‘Nee, Red. Dat wil ik niet.’ Liever had ik ‘ja’ gezegd – wat zou het heerlijk zijn om Derek zijn verdiende loon te zien krijgen – maar wat er na de eerste klap zal gebeuren, is dat het niet waard.

‘Wil je wraak nemen? Hem jaloers maken? We kunnen vlak naast ze gaan zoenen.’

‘Serieus? Rót op. Ik probeer gewoon naar de muziek te luisteren en rustig mijn drankje op te drinken, oké? Vraag jij anders een

meisje ten dans of ga knokken of wat dan ook, maar val mij niet lastig.'

'Tja, ik dans niet. De enige persoon met wie ik overweeg te knokken is je ex en dat heb jij al afgeschoten. En ik zat hier eerder.'

Ik zet mijn elleboog op de tafel en laat mijn hoofd in mijn hand zakken om hem niet te hoeven zien en tegelijk scherm ik Derek optimaal af. Twee irritante vogels in één klap. Een moment later verschuift de tafel als Red de hint eindelijk begrijpt en weggaat.

Er is nauwelijks tijd verstreken of hij is weer terug. Maar deze keer komt hij tenminste met geschenken aanzetten en schuift hij me een shot tequila en nog een biertje toe. En gratis drank sla ik niet snel af, ook al sta ik onverschillig tegenover de man die me erop trakteert.

Hij slaat zijn eigen shotje met een knipoog achterover en zegt: 'Proost op jou omdat je niet meer met die ellendige nerd datet.'

Jezus christus. Maar ook... helemaal mee eens!

Ik sla het shotje achterover en verjaag het met meerdere slokken bier. Me pijnlijk bewust van Reds blik, die mijn binnenste venijniger in brand zet dan de tequila. Hij zet zijn lege fles op de tafel neer en laat hem met een polsbeweging loom ronddraaien. Steeds opnieuw.

Plof, tik, rammel, rammel, plof, tik, rammel.

Tot het geluid van glas op het ruwhouten oppervlak net zo goed een begeleiding van de band kan zijn, waar ik geconcentreerd naar kijk. Ik zou overal naar willen kijken, behalve naar de cowboy die tegenover me zit of naar het ex-vriendje ergens in de menigte. Hopend dat ik, als ik maar hard genoeg doe alsof ik van de belabberde covermuziek geniet, mezelf kan verliezen in de sfeer en wellicht de avond kan redden.

'Hé, Cass.' Net als ik bijna ben vergeten dat hij tegenover me zit, doorboort Reds schelle stem de lucht.

Met een geërgerde zucht rol ik mijn hoofd van links naar rechts. 'Wat nou weer, Red?'

'Moet je dat zien. Het ziet ernaar uit dat jij aan de beurt bent met *Spin the bottle*. Je kunt maar beter met mij zoenen en je ex jaloers

maken, want hij blijft deze kant op kijken.'

'Je bent een idioot,' bespot ik hem.

'Geen liefhebber? O júíst. Uit wat ik me herinner is *Seven minutes in heaven* meer jouw spel, toch?'

Dit godvergeten stadje. Je hoeft maar één keer te vertellen dat een stel van ons het één verdomde keer heeft gespeeld op een verjaardagsfeestje in de tweede klas en ze beginnen er twee decennia later nog over.

'Ben je soms dertien?' Ik overweeg het te dure bier weg te gooien en naar huis te gaan om mijn pyjama aan te trekken. Deze hele avond is tijdverspilling. Ik baal ervan dat ik moeite heb gedaan om er mooi uit te zien en dat ik uiteindelijk ben geëindigd aan een picknicktafel met Chase 'Red' Thompson – een jongen die ik al sinds de basisschool niet mag. Dat ik nu moet aanzien dat mijn ex-vriendje zit te zoenen met de mooie ravenzwarte chick met wie hij minstens de helft van onze één jaar durende relatie het bed heeft gedeeld.

'Ligt daar je seksuele voorkeur? Want dat is gestoord, Cass.' Hij lacht snuivend en zet zijn hoed recht. 'Misschien moet ik je aan-geven.'

'Ik bedoelde dat het allebei kinderspelletjes zijn, idioot die je bent.' Ik neem een grote slok van mijn bier. En slik. En slik.

'Ik wil alleen maar zeggen dat iedereen aan het zoenen is, behalve wij. En hij zou er flink van balen. Maar als je een eenvoudige zoen te kinderachtig vindt, zijn er nog genoeg volwassen dingen die we zouden kunnen doen.' Hij trekt een uitdagende wenkbrauw op.

'Wat mankeert jou in vredesnaam?' Ik leun over de tafel en sla zijn cowboyhoed van zijn hoofd. Hij begint hartelijk te lachen, bukt zich om hem van de grond te rapen en schudt zijn dikke haar uit. De commotie is genoeg om Shelby en Denny van elkaar los te weken, die tot op dit moment zo ongeveer met hun lippen aan elkaar vastgelijmd leken te zitten.

'Hé, Shelb. Ik loop maar eens naar huis,' zeg ik, nu ik eindelijk een snipper van haar aandacht heb. Terwijl ik een been over de bank zwaai en overeind kom, spoelt de alcohol door mijn bloed-

baan. De wereld is een beetje wazig, de lichten rondom het podium zijn eerder vaag dan helder en het voelt alsof mijn benen in dikke modder gehuld zijn. Het was misschien niet mijn verstandigste zet om mijn bier achterover te slaan in een poging sneller weg te gaan.

‘Nee, niet doen!’ protesteert ze en ze duwt Denny weg om mijn elleboog te pakken. ‘Je zou vanavond toch een gast zien te vinden die je kan helpen over Derek heen te komen.’

‘En ik heb je gezegd dat hier nul potentiële gegadigden zijn.’

Shelby kijkt van mij naar Red en dan kijkt ze me schouderophallend aan. ‘Ik bedoel... niet nùl potentiële gegadigden.’

Vergeet het maar. Zeker weten, vergeet het maar. ‘Ik ga naar huis. Welterusten, jongens.’

‘Welterusten Cass. Je bent lief,’ roept Denny me na.

Shelby’s speelse gilletje klinkt op wanneer hij haar vermoedelijk vastpakt en weer naar zich toe trekt voor de zoveelste allesverterende zoen.

Ik wankel door de menigte dronken lui, ernaar strevend mezelf overeind te houden, terwijl ik besef hoe beneveld ik in werkelijkheid ben. Dat is het probleem met zuipen als je er lekker bij zit. Zodra je opstaat, draait de aarde om zijn as en merk je dat je nauwelijks meer overeind kunt blijven staan.

Helaas voor mij lijken rodeo’s in kleine plaatsen te veel op een familiereünie om een snelle ontsnapping mogelijk te maken. Ik word alle kanten op getrokken door mensen die ik ken. Van Jerry, de oudere stamgast die me altijd smeekt om met hem te linedancen, tot aan mijn oude schooldirecteur toe. Debbie van het postkantoor drijft me in het nauw om me te vragen of ik op haar kat kan passen als zij naar Las Vegas gaat – en wie ben ik om nee te zeggen als ze me de kleine zonneklep laat zien die ze voor de lapjeskat heeft gemaakt? Alles en iedereen is hier om de enige uitgang uit dit stinkhol te versperren.

Nadat ik ternaauwernood heb weten te ontkomen aan de klauwen van een groep meiden met wie ik op school heb gezeten, ben ik bijna veilig thuis. Ik zou het op een rennen zetten als ik dacht dat mijn coördinatie goed genoeg was. Terwijl ik langs de rij mobiele

toiletten ploeter, mijn blik op de uitgangspoort recht voor me gericht, veroorzaakt een onaangename stem rillingen over mijn rug.

‘Cass... hé.’

Mijn schouders zakken en ik sluit mijn ogen, een halve seconde maar, want ik krijg meteen het gevoel dat de wereld ongecontroleerd begint te draaien.

‘Hé, Derek.’ Ik draai me naar hem om. Gelukkig is hij zonder zijn minnares.

‘Hoe gaat het ermee?’ Hij bekijkt mijn lichaam met een opgetrokken wenkbrauw. Alle woorden die hij ongezegd laat, spelen in herhaling door mijn hoofd. Zeker, ik ben ruim twee kilo aangekomen sinds het uit is tussen ons, maar de worsteling om mijn minispijkerrokje dicht te ritsen was al vernederend genoeg voor mijn ego. Hij hoeft me niet een nog slechter gevoel over mezelf te geven en ik weet dat het hem ontzettend veel moeite heeft gekost om zich te onthouden van commentaar op mijn uiterlijk. Hij wordt er gek van dat ik eigenlijk best tevreden ben met mijn maatje 42. Ik ben beslist nog tevredener met mijn maat nu ik zijn negatieve opmerkingen niet meer voortdurend hoef te horen.

‘Prima. Geweldig, eigenlijk. Het gaat super-fucking-fantastisch,’ zeg ik sarcastisch. ‘Vermaak je je vanavond een beetje?’

Wat ik bedoel is: *waarom ben je in godsvredesnaam weken nadat je mij het gevoel hebt gegeven dat ik de grootste idioot op de planeet ben bij een rodeo in mijn stad?*

‘Ja. Alyssa was nog nooit op een rodeo geweest, dus...’

Dankzij jarenlang serveren in mijn vaders bar is mijn klantvriendelijke stem vlekkeloos en volkomen onaangetaast door mijn alcoholconsumptie. ‘Dat is... súper. Geweldig. Zo blij dat je, eh, haar hier mee naartoe hebt genomen. Ik moet ervandoor, dus... súperleuk je te zien.’

‘Ik hoop dat je niet eerder naar huis gaat omdat ik hier ben.’

‘Nee. Helemaal niet. Ik ga niet naar huis. Ik wilde alleen even naar de wc.’ Ik weet niet waarom ik lieg, of waarom het uit me blijft spuwen. ‘Ik ben hier eigenlijk ook met iemand. We hebben het superleuk.’

Waarom zeg ik steeds 'super'? Misschien heeft de alcohol mijn spraakvermogen toch aangetast.

'O? Ik zag je met Red praten. Ga me niet vertellen dat je met dié gast bent. Godsamme, Cass. Je verlagen tot de plaatselijke cow-boys? Tjonge... Dat is zelfs voor jou gestoord.'

Zelfs voor mij?

Mijn brein en mond werken niet langer samen en de woorden tuimelen eruit nog voor ik de kans krijg om erover na te denken. 'Zal ik jou eens wat vertellen? Het is niet half zo gestoord als het meisje met wie je me hebt bedrogen meenemen naar deze rodeo.'

'Cass, ik wil alleen maar zeggen...'

'Ik zou maar niets meer zeggen, want de cowboy tot wie ik me heb verlaagd zoekt nog een excuus om je verrot te slaan. Nog een súperavond gewenst.'

In plaats van mijn reis naar huis te vervolgen, kijk ik even over mijn schouder naar Derek en dan marcheer ik terug naar de picknicktafel. Ik negeer de alarmbellen en de alarmfase rood in mijn hoofd. Ik weet dat het plan dat zich in mijn dronken geest vormt een verschrikkelijk plan is. Ik weet ook dat het me niets kan schelen na een jaar lang die hufter te hebben geduld. Ik moet iets doen om de woede die in mijn aderen klopt uit te drijven.

Hij heeft me op zo'n manier bedrogen dat ik me voor schut gezet voel. Het heeft me maanden gekost voordat het tot me doordrong dat hij een nieuwe vriendin had en ik gedegradeerd was tot tweede keuze. Maar ik heb niet geschreeuwd, gehuild, zijn troep op het gazon gesmeten, zijn autobanden doorgesneden of wat voor dingen ook die hij volgens mijn favoriete country songs verdient. Nee, ik heb beschaafd met hem gebroken, ik heb hem met een stroeve glimlach al zijn bezittingen overhandigd, terwijl zij vanaf de passagiersstoel van zijn auto toekeek.

Ik wil niet langer de volwassener, emotioneel intelligentere persoon zijn. Niet vanavond. Ik verdien het om voor de verandering eens een of twee slechte besluiten te nemen in mijn kloteleven.

Shelby en Denny zijn nergens te bekennen. Al durf ik een wilde gok te doen over waar ze naartoe zijn gegaan. Maar Red zit nog

steeds aan de picknicktafel bier te hijsen en naar de waardeloze band te kijken. Eerlijk gezegd ziet hij er vanaf de plek waar ik sta niet eens zo beroerd uit. Als ik zijn persoonlijkheid niet zou kennen, zou ik hem aantrekkelijk kunnen vinden. Neukbaar zelfs. Met warrig roodbruin haar onder zijn cowboyhoed, tatoeages over beide armen, sterke spieren, verdiend met hard werken op de ranch, verbleekte denim die om machtige dijen spant en speelse, kobaltblauwe ogen. Alleen jammer van de rest.

Als mijn handen met een klap op de tafel belanden, springt hij op. Ik heb werkelijk geen idee wat mijn strategie is, alleen dat die wordt gevoed door alcohol en haat. En Red is precies het soort man om erin mee te gaan. 'Staat dat aanbod om mijn ex op te fokken nog?'

'Hoezo? Zie je iets wat je bevalt, Cass?' Zijn wenkbrauwen gaan omhoog en zijn stomme gezicht licht op van een brutale grijns.

'Zou kunnen, tot je je mond opendeed. Nu heb ik flink spijt. Waar is Colt of... letterlijk welke single dan ook, als hij maar aantrekkelijk en minder irritant is dan jij?' Dit was een stom plan. Dat Derek nou een hekel heeft aan Red en vindt dat ik me 'verlaag' door met de cowboys van de Wells Ranch om te gaan, betekent nog niet dat ik met een van hen moet aanpappen om het hem betaald te zetten. Wat bewijs ik daar ook maar mee? Ik geef het toe, de logica ontgaat me. 'Weet je wat... laat ook maar.'

'Geen idee waar Colt is. Maar ik heb tijd om te helpen en ik weet wel een goede manier hoe jij mij de mond kan snoeren.'

Ik masseer mijn slapen en kijk de biertuin rond. Alsof God persoonlijk de spot met me drijft, schijnt de enige schijnwerper die de donkere dansvloer belicht rechtstreeks op Derek en Alyssa. Ik ruk de fles uit Reds hand en neem een flinke teug. Het gaat erin als water en het kan me geen fuck meer schelen of mijn plan zinnig is.

'Weg met die pruim.' Ik wijs naar de bobbel achter zijn onderlip. 'Ik weiger te zoenen met iemand die pruimtabak in zijn mond heeft.'

Voor ik ben uitgesproken, steekt hij zijn vinger achter zijn lip en zwiept hij de donkerbruine tabak op de grond. 'Verder nog iets?'

‘Twee regels: je zegt geen domme dingen en we praten hier nooit meer over. Afgesproken?’

Hij slaat het laatste restje bier achterover en gaat staan. ‘Afgesproken, liefje.’

Ik zucht. ‘Drie regels. Noem me geen liefje.’

Met de dikke T-shirtstof in mijn vuist gebald, sleur ik hem achter me aan tot we zo dicht bij Derek zijn dat hij ons zeker kan zien, maar ver genoeg om het eruit te laten zien alsof het onbedoeld is. Ik sta dichterbij hem dan ooit tevoren, laat mijn handen over de ruwe stoppels op Reds gezicht glijden en zoen hem. Een zachte liefkozing van onze lippen. Het is zeker geen geweldige zoen. Waarschijnlijk zelfs geen overtuigende – het voelt vies en verkeerd, zoals wanneer een familielid je per ongeluk op de lippen zoent in plaats van op de wang. Als we elkaar loslaten, durf ik te zweren dat ik Dereks lach hoor.

Dus zoenen is niet genoeg.

‘Laten we gaan.’ Ik pak Reds hand en hij volgt zonder aarzeling – onverwachts slim genoeg om mijn regel over geen domme dingen zeggen na te komen. Met zijn vingers door de mijne loopt hij gehoorzaam de biertuin uit, langs de gesloten verkoopstalletjes en door de rij van geparkeerde voertuigen.

‘Ik snap dat ik geen domme dingen moet zeggen, maar ik begin bang te worden dat jij me zo gaat vermoorden.’

‘Ik weet dat je condooms bij je hebt. Waar staat je truck?’

Hij blijft opeens staan en staart me aan. ‘Wat gebeurt hier in hemelsnaam?’

Eerlijk gezegd weet ik ook niet zo goed wat er gebeurt. Ik ben